

Arrest

nr. 266 505 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEMYTENAERE
Beheerstraat 44
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. DEMYTENAERE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 maart 2018 België binnen en verzoekt op 22 maart 2018 om internationale bescherming. Op 9 februari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 februari 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Chasavjoert, Dagestan. U ben van Tsjetsjeense origine en geboren op 9 februari 1998. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

Op 6 mei 2017 ging u samen met uw vader naar Chasavjoert om uw moeder te bezoeken en wat boodschappen te doen. Onderweg werd u gecontroleerd door de politie, ze doorzochten de auto en vroegen waar jullie naartoe gingen. Daarna mocht u verder rijden naar Chasavjoert. Op de terugweg werd u nogmaals gecontroleerd. U moest het kantoor binnengaan om vingerafdrukken te geven. Toen kwam er iemand binnen die een granaat en kogels bij jullie in de auto gevonden zou hebben. U en uw vader werden geboeid en naar een groot gebouw met drie verdiepingen gebracht.

In het gebouw werd u gescheiden van uw vader. Daarna werd u door twee personen ondervraagd, ze vroegen waar u die granaat vandaan had en bij welke groeperingen u zat. Ze vroegen u ook om papieren te ondertekenen. U weigerde iets te ondertekenen en zei dat niets wist over de gevonden wapens. Vervolgens werd u naar een koude, donkere cel in de kelder gebracht. Een tijdje later werd u opnieuw ondervraagd. U vroeg waar uw vader was. De politie zei dat hij opgesloten zat en hij alleen zou vrijkomen als u de verklaring ondertekende. U bleef weigeren iets te ondertekenen en zei dat u niets wist over de wapens. Vervolgens begonnen ze geweld te gebruiken, ze sloegen u met ene houten stok en zetten u onder druk tekenen. Ze hielden u voor dat u als u de papieren ondertekende, u dan zou vrijkomen. Daardoor gaf u toe en ondertekende u de verklaring. U werd opnieuw naar de cel gebracht. Daarna werd u opnieuw ondervraagd en geslagen.

Op een bepaald moment werd u naar boven gebracht toen er een vrouw in het kantoor zat. De politie legde uit dat zij uw advocaat was. Uw advocaat zei dat ze u zou proberen vrij te krijgen, maar dat u geen verdere verklaringen mocht ondertekenen. Ze bracht u ook op de hoogte van het feit dat uw vader al op de eerste dag vrijgelaten was. Later ondervroeg de politie u opnieuw, dit keer gebruikten ze elektrische schokken. Bij het volgende onderhoud met uw advocate zei u dat u gefolterd was. Daarna kreeg u eten en water. Tijdens uw resterende verblijf in de gevangenis werd u niet meer ondervraagd of gefolterd door de politie.

Na een tijdje werd u naar de rechtbank gebracht, uw advocaat was er ook aanwezig. Het was voor u niet helemaal duidelijk wat er gebeurde. Na de zitting werd u teruggebracht naar uw cel. U bleef daar tot u op 13 september 2017 vrijgelaten werd.

De dag na uw vrijlating kwam de wijkagent bij jullie thuis. Hij vertelde dat de politie u vanaf nu niet meer rust zou laten en zei dat u Dagestan moest verlaten. Uw oom kon u helpen te vertrekken. U vertrok naar Sint-Petersburg, waar u een Fins visum aanvraagde. Dan vertrok u via Letland en Litouwen naar Polen.

Op 22 maart 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: paspoort (origineel), verklaring van uw moeder over uw probleem, berichten over gebeurtenissen in Dagestan, oproepingsbrief militaire dienst, USB-stick met videofragmenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Rusland opnieuw gearresteerd en gefolterd te worden door de Russische autoriteiten.

In mei 2017 zou u gearresteerd zijn door de Russische politie. Tijdens uw verblijf werd u onder druk gezet om een verklaring te ondertekenen, wat u ook deed (CGVS, p.9). Na een tijdje in de gevangenis

werd u bijstaan door een advocaat. Het fysiek geweld in de gevangenis hield vanaf dan op. Op een bepaalde dag werd u naar de rechtbank gebracht, op beschuldiging van wapenbezit (CGVS, p.9). Uw advocate bepleitte uw zaak en de rechter sprak u vrij. Vervolgens werd u vrijgelaten (CGVS, p.10). Uw verklaringen over deze rechtszaak zijn echter vaag en weinig gedetailleerd. U verklaart dat het voor u op het moment van de rechtszaak niet helemaal duidelijk was wat er gebeurde. Er mag echter verwacht worden dat u nadien verduidelijking gevraagd zou hebben aan uw familie of uw advocaat, gezien uw vrijlating het rechtstreekse gevolg was van het oordeel van de rechter in deze zaak. U verklaart echter nooit gevraagd te hebben wat de uitspraak van uw rechtszaak was (CGVS, p.11). Er kan verwacht worden dat u meer kennis en interesse toont over deze zaak. U beweert dat er papieren van deze zaak zijn, maar dat u er niet in slaagde deze tot in België te krijgen (CGVS, p.9). Tijdens het persoonlijk onderhoud beloofde u binnen de twee weken een foto van de documenten over te maken, wat u naliët. Uw gebrek aan kennis en interesse in verband met uw rechtszaak doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U slaagt er niet in de omstandigheden van uw arrestatie en opsluiting op een heldere en coherente manier weer te geven.

De kern van uw vrees bestaat erin dat u bij terugkeer nogmaals gearresteerd zult worden door de Russische autoriteiten, ondanks het feit dat u vrijgesproken bent voor de misdrijven die u valselyk ten laste werden gelegd en waarvoor u opgesloten werd. U brengt niet voldoende elementen aan die aantonen dat u nogmaals gearresteerd zult worden. Uw vrees berust louter op vermoedens. U zei aanvankelijk in Rusland te willen blijven. Nadat de wijkagent zei dat u niet met rust gelaten zou worden, besloot u toch te vertrekken (CGVS, p.10). U bent ervan overtuigd dat de Russische autoriteiten iets zullen vinden om op u te steken (CGVS, p.11). U zegt dat de autoriteiten u kort na uw vertrek ervan beschuldigden een auto in brand gestoken te hebben. U beweert dat er waarschijnlijk documenten zijn die dit kunnen staven, maar u legt deze niet voor (CGVS, p.12). Gezien u er wel in slaagt uw oproepingen voor uw militaire dienst voor te leggen, kan er van u verwacht worden dat u ook de andere documenten die u in uw relaas aanhaalt kunt voorleggen. Het feit dat u nalaat deze documenten over vermeende beschuldigingen na uw vertrek voor te leggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

U maakt niet aannemelijk dat u een geloofwaardige vrees voor vervolging koestert ten opzichte van de Russische autoriteiten of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

U legt verder oproepingen voor uw militaire dienstplicht voor. U geeft niet expliciet aan de militaire dienstplicht te vrezen, maar vermeldt wel dat indien men geen gevolg geeft aan de oproepingsbrief men een gevangenisstraf kan krijgen (CGVS, p.6). Strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. Uit uw relaas blijkt niet dat u een disproportionele of onevenredig zware bestraffing vreest. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk maakt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Russische autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en

ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker geeft in wat zich aandient als een enig middel een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.1.1. Verzoeker werpt preliminair op dat hij geen bijstand had van een raadsman tijdens het persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en dat hij zich evenmin met behulp van een raadsman heeft kunnen voorbereiden op de interviews. Dit valt volgens hem te betreuren, zeker gelet op de lange periode tussen zijn vertrek uit zijn land van herkomst en zijn aankomst in België. Bovendien is niet iedereen even communicatief of taalvaardig, waardoor de ene al beter in staat is dan de andere om een coherent en gestructureerd verhaal te brengen. Een advocaat kan na het interview opmerkingen maken, waardoor bepaalde misverstanden makkelijk geredigeerd kunnen worden. Hij stelt voorts dat, indien hij wel begeleid zou zijn geweest, vele van de zogenaamde tegenstrijdige verklaringen die hij zou afgelegd hebben, wellicht vermeden of uitgeklaard hadden kunnen worden. Hij was onwetend over de procedure en gebruiken en vraagt rekening te houden met het gemis aan bijstand van een advocaat voor en tijdens de interviews.

2.1.1.2. Verder herneemt verzoeker zijn vluchtrelaas en voert hij aan dat daaraan ten onrechte geen geloof wordt gehecht in de bestreden beslissing:

"Vooreerst haalt men aan dat 'het gebrek aan kennis en interesse in verband met uw rechtszaak afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U slaagt er niet in om de omstandigheden van uw arrestatie en opsluiting op een heldere en coherente manier weer te geven.'

Verzoeker kan zich niet vinden in bovenstaande redenering.

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd hoe de arrestatie verlopen is, welke stappen er ondernomen werden,... Verzoeker heeft echter nooit toegang verkregen tot zijn dossier en werd niet op de hoogte gesteld van het verloop hiervan.

Intussen is verzoeker bij machte geweest om via derden documenten te ontvangen waaruit blijkt dat verzoeker van 6 mei 2017 tot 14 september 2017 in de gevangenis verbleven heeft.

Verder legt verzoeker nog twee bijkomende documenten voor waaruit blijkt dat zowel in 2018 als in 2019 verzoeker gedagvaard werd in zijn land van herkomst.

De bijkomende dagvaardingen, na het vertrek van verzoeker uit Dagestan tonen duidelijk aan dat verzoeker op heden nog steeds gezocht wordt door de diensten en dat verzoeker van zodra hij

teruggeleid zou worden naar het land van herkomst, hij gearresteerd zou worden en overgebracht worden naar de gevangenis.

Het hoeft geen verder betoog dat het gevangenisregime in Dagestan zéér ambigu is en dat men niet terugdeinst voor foltering en geweld.

In de vier maanden gevangenschap werd verzoeker meermaals het slachtoffer van diverse folteringen. Dagestan staat bovendien gekenmerkt als een gebied met een zeer corrupte politieke macht.

Het geweld in Dagestan kende zijn opmars na de val van de Sovjet-Unie in de jaren 90 waarbij een rebellenbeweging werd op poten gezet door de eenheden van de Tsjetsjeense rebellenleiders Basaev en Katthab in 1999.

Bovenstaand feit was het startschot van een lange periode van geweld, aanslagen,... waarbij diverse slachtoffers vielen.

Vanaf dat ogenblik werden voornamelijk Tsjetsjenen door de ordediensten gevisieerd.

Bij zijn arrestatie in mei 2017 stelden de ordediensten uiteraard vast dat verzoeker van Tsjetsjeense origine was. Zij waren afkomstig uit Chasavjoert, waar grotendeels van de populatie de Tsjetsjeense origine kent.

De origine van verzoeker ligt dan ook aan de basis waarom verzoeker het slachtoffer werd van een willekeurige arrestatie, een complot alsook folteringen door de ordediensten.

Verzoeker werd namelijk door zijn Tsjetsjeense origine aanschouwd als mogelijk lid van de rebellenbeweging.

Het hoeft geen verder betoog dat in Dagestan de ordedienst in hun strijd tegen de rebellen hun boekje al te vaak te buiten gaan en zich schuldig maken aan onder andere foltering, ontvoering en gebruik van buitensporig geweld. Dit vindt plaats in een sfeer van straffeloosheid.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de COI Focus Dagestan - Veiligheidssituatie d.d. 22.02.201 (pg. 13 en 14):

Uit tal van bronnen waaronder Memorial de Nederlandse ambtsberichten. International Crisis Group (ICG), de onafhankelijke Dagestaanse krant Novoe Delo, HRW en het United States Department of State (USDOS), blijkt dat de ordediensten zich geregeld misdragen in hun strijd tegen de rebellenbeweging. Zo heerst er een sterke willekeur, deinzen ze niet terug voor marteling en intimidatie, het vervalsen of verzinnen van bewijsmateriaal en hebben ze weinig of geen respect voor de wet. Daarnaast openen ze soms ongecontroleerd het vuur op residentiële woningen waar zich rebellen zouden schuilhouden, arresteren en interneren ze personen op een illegale wijze, onderwerpen hen aan illegale ondervragingstechnieken (foltering, psychologische druk) en maken zich in de meest extreme gevallen schuldig aan executies. De ordediensten zullen hier echter zelden of nooit voor vervolgd worden. In de praktijk heerst er voor hen een bijna totale straffeloosheid. In zijn rapporten van 2018, 2019 en 2020 schrijft de Dagestaanse Ombudsman dat er nog steeds meldingen zijn van fysieke mishandeling van personen in voorhechtenis. ICG stelt in 2014 dat de ordediensten doordrongen zijn van illegale praktijken, corruptie en incompetentie, wat het vertrouwen van de bevolking sterk ondermijnt. ICG merkt ook op dat de efficiëntie van de ordediensten voornamelijk kwantitatief gemeten wordt aan de hand van arrestaties en afgesloten zaken, wat illegale praktijken zoals foltering en het vervalsen van bewijsmateriaal in de hand werkt. De Dagestaanse Ombudsman vermeldt in zijn rapport van februari 2015 dat de ordediensten zich in sommige gevallen schuldig maakten aan het vervalsen van bewijsmateriaal. Tevens schrijft de Ombudsman dat hij sinds 2006 vruchteloos het probleem aanklaagt van de verhuis van verdachten vanuit een cel voor voorhechtenis naar een cel voor tijdelijke detentie waar ze geen contact met hun advocaat of derden verkregen. 83 In de rapporten van 2018 en 2019 schrijft de Dagestaanse Ombudsman dat in Dagestan individuele leden van de ordediensten de strafrechtelijke procedureregels overtraden en zo de rechten van zowel slachtoffers als verdachten schonden. In 2019 kreeg de Ombudsman 88 klachten van burgers over de ordediensten tegenover 101 in 2018, 152 in 2017 en 141 in 2016. Het ging hierbij zowel over klachten in verband met onterechte Arrestaties en strafzaken als over weigeringen van de ordediensten om klachten te behandelen. De Ombudsman vermeldt eveneens dat hij meerdere klachten ontving over ordediensten die aan verdachten het recht op een advocaat ontzegden. In 2019 en 2020 schrijft de Ombudsman dat de ordediensten zich nog steeds schuldig maken aan het folteren van arrestanten en dat uit cijfermateriaal blijkt dat dit grotendeels straffeloos blijft. De Ombudsman voegt eraan toe dat er sinds 2012 geen enkele strafzaak geopend is in de gevallen die zijn eigen diensten meldde bij de procuratuur. In 2018 ontving de Ombudsman 23 meldingen over mishandeling door de ordediensten. In 2018 schrijft Memorial dat het gebruik van foltering door de ordediensten in Dagestan nog steeds wijdverspreid is. Vaak gebruiken de ordediensten het om bekentenissen af te dwingen. Ook in 2020 maken nog verschillende bronnen melding van gevallen van foltering door de ordediensten. '

Het is dan ook verkeerdelijk van de commissaris-generaal om te stellen dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Dagestan niet opnieuw het slachtoffer zou worden van folterpraktijken van de ordediensten.

Verzoeker legt diverse documenten voor waaruit blijkt dat men op heden nog steeds een klopjacht aan het houden is op verzoeker en dat men niet zal stoppen om hem te zoeken. Dit terwijl verzoeker zich nooit schuldig heeft gemaakt aan één strafbaar feit.

De documenten zijn gekenmerkt door een stempel alsook zijn aan verzoeker in persoon gericht.

Ook het gegeven dat de wijkagent nadien verzoeker kwam 'waarschuwen' voor het gegeven dat men hem niet met rust zou laten, kadert hierin.

Dit deinst de ordediensten niet terug om toch willekeurig derden er uit te pikken die zij gaan viseren en die zij via allerhanden manieren zullen trachten aan te pakken.

Verzoeker is formeel dat hij wel degelijk een actueel reëel risico loopt om gearresteerd alsook gefolterd te worden wanneer hij zou dienen terug te keren naar Dagestan."

2.1.1.3. Verzoeker besluit dat hij zijn vrees voor vervolging, alsook foltering, dan ook voldoende heeft aangetoond om als vluchteling te worden erkend, minstens dient hem de subsidiaire bescherming te worden toegekend omwille van het reëel risico dat hij loopt op het lijden van ernstige schade. Uiterst subsidiair vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde hem verder te verhoren betreffende de nieuwe documenten.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende nieuwe stukken bij onderhavig verzoekschrift:

- documenten waaruit zou blijken dat verzoeker van 6 mei 2017 tot 14 september 2017 in de gevangenis heeft verbleven en waaruit zou blijken dat hij zowel in 2018 als in 2019 gedagvaard werd in zijn land van herkomst (stuk nr. 3);
- de COI Focus "Dagestan Veiligheidssituatie" d.d. 22 februari 2021 (stuk nr. 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Wat het gebrek aan bijstand door een raadsman voor en tijdens het interview op het commissariaat-generaal betreft, dient te worden aangestipt dat artikel 19, § 1, van het koninklijk besluit van 11 juli 2013 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen als volgt luidt: *“De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen. Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor. De afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon belet de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen.”* Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat een kandidaat-vluchteling de mogelijkheid heeft om zich tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal te laten bijstaan, doch dat dit geen verplichting is. Verzoeker draagt de

verantwoordelijkheid voor de organisatie van zijn verdediging en indien hij de bijstand van een raadsman wenste, was het zijn taak om op diligente wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze. Dat hij onwetend was over de procedure en de gebruiken kan dan ook niet dienstig worden voorgehouden. Hoe dan ook beperkt verzoeker zich in deze tot de algemene en vage bewering dat vele van zijn zogenaamde tegenstrijdige verklaringen wellicht vermeden of uitgeklaard hadden kunnen worden indien hij was bijgestaan door een raadsman. Verzoeker laat evenwel na om hierover ook maar enig verder betoog te voeren en om ter zake ook maar de minste bijkomende duiding te verstrekken. Hij toont in het geheel niet *in concreto* aan waar of op welke wijze zulks van invloed zou zijn geweest op het verloop van het persoonlijk onderhoud of zijn gezegden. Evenmin toont hij aan de hand van concrete elementen of argumenten aan waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Verder formuleerde verzoeker geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Tevens blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Van iemand die werkelijk een nood aan internationale bescherming heeft, kan overigens worden verwacht dat hij in staat zou zijn om deze vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn advocaat, te verwoorden en toe te lichten.

Waar verzoeker aangeeft dat bepaalde misverstanden gemakkelijk geremedieerd kunnen worden indien zijn raadsman na het gehoor opmerkingen had kunnen maken, beperkt hij zich ook tot deze algemene stelling zonder *in concreto* toe te lichten welke misverstanden geremedieerd dienden te worden en op welke wijze dit van invloed had kunnen geweest zijn op de bestreden beslissing. Ten andere blijkt dat verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 30 september 2020 vroeg en dit op 2 oktober 2020 ontving. Verzoeker, noch diens advocaat maakte over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud vervolgens enige opmerking over aan de commissaris-generaal. Tot slot wordt opgemerkt dat verzoeker bij de Raad de mogelijkheid heeft om de nodige toelichting te verschaffen, maar *in casu* niet overtuigt, zoals blijkt uit wat zal volgen.

Door te wijzen op het verloop van tijd tussen het vertrek uit het land van herkomst en de aankomst in België, kan verzoeker de gedane vaststellingen geenszins weerleggen, noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar verzoeker nog aanvoert dat niet iedereen even communicatief of taalvaardig is, waardoor de ene al beter in staat is om een coherent en gestructureerd verhaal te vertellen dan de ander, beperkt hij zich opnieuw tot algemene beweringen zonder dit concreet op zichzelf te betrekken.

Inzake de opmerking van verzoeker aangaande het gebrek aan bijstand door een raadsman tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Verzoeker toont evenmin aan hoe de door hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van zijn asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Rusland opnieuw gearresteerd en gefolterd te worden door de Russische autoriteiten.

2.3.5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker geen geloofwaardige vrees voor vervolging koestert ten opzichte van de Russische autoriteiten. De Raad merkt op dat verzoekers verweer in wezen beperkt blijft tot het herhalen van zijn vluchtrelaas, het volharden in zijn verklaringen, het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken en het in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.5.3. Vooreerst wordt met recht gesteld dat verzoekers verklaringen over zijn rechtszaak vaag en weinig gedetailleerd zijn, dat zijn gebrek aan kennis en interesse in verband met zijn rechtszaak afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en dat hij er niet in slaagt de omstandigheden van zijn

arrestatie en opsluiting op een heldere en coherente manier weer te geven. Deze vaststellingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Zo verklaarde verzoeker niet alleen dat hij nooit gevraagd heeft wat de uitspraak van zijn rechtszaak was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud commissariaat-generaal, p. 11) maar kon en kan verzoeker tot op vandaag nog steeds geen rechterlijke beslissing voorleggen. Dat verzoeker thans beweert nooit toegang te hebben verkregen tot zijn dossier en niet op de hoogte te zijn gesteld van het verloop ervan, kan niet overtuigen, temeer daar hij werd bijgestaan door een advocaat.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker stukken, die hij via “derden” heeft ontvangen, waaruit zou moeten blijken dat hij van 6 mei 2017 tot 14 september 2017 in de gevangenis heeft verbleven. Echter, deze - overigens niet originele - stukken zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat ze, overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging kunnen worden genomen aangezien het onmogelijk is hun inhoud na te gaan. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat dergelijke afdrucken van berichten makkelijk te fabriceren en te manipuleren zijn. Eveneens kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scène worden gezet en op verzoek worden opgesteld en verstuurd. Derhalve kan aan de berichten in kwestie niet de minste bewijswaarde worden gehecht, laat staan dat deze zouden kunnen aantonen dat er een rechtszaak is geweest waarbij verzoeker werd vrijgesproken. Ten overvloede kan nog worden gesteld dat uit de documenten zou moeten blijken dat verzoeker tot 14 september 2017 in de gevangenis verbleef, terwijl hij tijdens het onderhoud bij het commissariaat-generaal aangaf dat hij vrijkwam op 13 september 2017 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

Ook maakt verzoeker niet aannemelijk en brengt hij nog steeds geen voldoende elementen aan die aantonen dat hij nogmaals gearresteerd zal worden. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal reeds aan dat de Russische autoriteiten hem kort na zijn vertrek beschuldigden een auto in brand te hebben gestoken maar kon dit toen niet staven. Bij onderhavig verzoekschrift voegt verzoeker thans twee documenten, waaruit zou moeten blijken dat hij zowel in 2018 als in 2019, en dus na zijn vertrek, werd gedagvaard in zijn land van herkomst. Opnieuw dient erop te worden gewezen dat met deze documenten, niet-originele, die niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geen rekening kan worden gehouden en dat dergelijke documenten, net als de stempel die zich erop bevindt, bovendien makkelijk te fabriceren zijn. Deze documenten kunnen, anders dan verzoeker in zijn middel voorhoudt, dan ook niet aantonen dat hij op heden nog steeds zou worden gezocht en dat hij, van zodra hij teruggeleid zou worden naar zijn land van herkomst, gearresteerd zou worden en overgebracht naar de gevangenis. Waar verzoeker voorts, ter verdediging van de volgens hem nog steeds lopende klopjacht, aanvoert dat de wijkagent verzoeker kwam waarschuwen dat men hem niet gerust zou laten en dat de ordediensten er niet voor terugdeinzen om toch willekeurig derden te gaan viseren die zij via allerlei manieren zullen trachten aan te pakken, dient erop te worden gewezen dat deze blote en algemene beweringen niet vermogen *in concreto* aan te tonen dat verzoeker actueel een risico loopt gearresteerd en gefolterd te worden door de ordediensten bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

2.3.5.4. Waar verzoeker opwerpt dat hij omwille van zijn Tsjetsjeense origine aanschouwd werd als mogelijk lid van de rebellenbeweging, wat aan de basis lag van de reden waarom hij het slachtoffer werd van een willekeurige arrestatie, een complot, alsook folteringen door de ordediensten, dient erop te worden gewezen dat net geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas.

2.3.5.5. Gelet op het voorgaande, is de verwijzing door verzoeker naar informatie over het gevangenisregime in Dagestan en de wijze waarop arrestanten en gedetineerden door de Tsjetsjeense autoriteiten worden behandeld te dezen voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïnterviewd, vervolgd of laat staan gefolterd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.5.6. De door verzoeker neergelegde oproepingen voor zijn militaire dienstplicht, opgenomen in de map “documenten” in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.5.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de geopperde vrees voor vervolging, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn beweerdde problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten niet aannemelijk maakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aanbrengt op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in zijn land van herkomst zou hebben gekend.

2.3.6.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

De Raad stelt vast dat deze motivering op geen enkele wijze door verzoeker in een ander daglicht wordt gesteld. Verzoeker voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift weliswaar geactualiseerde informatie uit 2021 omtrent de veiligheidssituatie in Dagestan, maar deze informatie ligt geheel in dezelfde lijn als de informatie uit 2020 waarop de verwerende partij zich baseerde om tot bovenstaande vaststelling te komen en die op geen enkele manier aantoonde dat er actueel voor burgers in Dagestan sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS